

Redactat de **NICU STEJEREL.**

Redacția **ARAD**, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Cucu la Șoșdia.

Cântă Cucu pe nua
Să se-audă cântarea
Și la popa din Șoșdia
Doară va eși din birt
Dela jupînul Goldșmit
Și nu va mai bea răchie
Nainte de liturghie.
Cîntă-i cucule una
Doară-i va roși bărba,
C'au mîncat carne de miel
Dela jupînul Marcel
Ca să-și dea votul pe el.
Dar n'a fost numai popa,
Ci-a fost și preteasa
Și-amîndoi s'au ospătat,
De carne s'au săturat,
Și-au băut de s'a 'mbătaț.
Jidanii l'au botezat
Și-afară l'au aruncat;
Iar la Doamna preteasă
Iau dat drumul cătră casă!
De aceea cucule,
Ascultă-mi cuvintele:

Dă-i cu ciocu,
Scoate-i ochiu,
Doară, doar' s'o îndrepta,
Ori că »hăla«-l va lua.
Dar n'ar fi nici un păcat,
Mai demult să-l fi luat!
Știți zicala cea de hulă:
»L'ășa cap — așa căciulă!«

Ionel cel mititel
Care cîntă frumușel,

Dragi-mis fetițele.

Dragimi-s fetițele
Toamna primăverile,
Cînd rădică poalele
De se văd picioarele,
Cînd văzui piciorul gol
M'au lovit niște fiori.
Mai în sus de'n cingătoare
Are două merișoare,
Stau în vînt acoperite.
Ah fetișo tinerea
De me-ai fi draguța mea!
Ea țare se supăra
Și din gură așa grăia:
Eu dragă nu pot să-ți fiu
Că zău vorba nu ți-o știu

Hora țărănilor.

Frunză verde de alun,
Două patimi să vă spun:
Intîia, ce-a pătimit
Muerea, cînd a bolit;
A doua; ce s'a întîmplat
Cu fetele de prin sat,
Pe ce cale-au apucat?!

Frunză verde pup deschis,
Tinerel drăguț mi-am prins;
Nu l'am prins de gazdă mare,
Nici de frumos — așa tare;
Ci să văz, ce minte are?

Mîndra cu ochi mici și trași
S'o săruți, să n'o mai lași;
Iar pe cea cu ochi mărunți,
Tot pe buze s'o săruți!

Frunză verde lingă cale,
Eu pe deal, mîndra pe vale —

Și-o cunosc numai pe poale!
O cunosc și-o știu prea bine
C'a fost în brațe la mine.

Foaie verde de bujor
Ascultați nevestelor:
Nevasta care-i nevestă
Cum să scoală
Caută 'n oală.

Și de află oala goală,
Se lovește 'n piept să moară.
Iar la lucru cînd gîndește
Plînge de să prăpădește,
Că babă-sa cînd trăia,
Tot așa îi descînta:
— »Lunia, Marția, n'am țesut,
Serbatoare am ținut,
Mercuria-i folositoare,
Te scapă de multe boale;
Joile știți că-s legate.
N'oi lucra, să'mi fac păcate;

Vinerea nu cos cu acu,
Că mă pot visa cu dracu;
Simbetele sînt curate
Și cu vecerne 'mbinate,
Doar nu mi-oi face păcatek

Te cunosc lele pe frunte,
C'ai pus rumenele multe;
Nu știu cum dracu le-ai pus,
Că pe nas nu ți-or ajuns;
Iar cînd nu ești rumenită
Ești ca dracu de urîtă.

Dragostea din ce-i făcută?
Din omul cu vorbă multă;
Zice una, zice alta,
Vezi, dragostea, iacă-i gata!

Urîtul din ce-i făcut?
Din omul care-i tăcut,
Că zice una ș'apoi tace,
Vezi, urîtul cum se face!

Unde se pune urîtul
Să negrește și pămîntul,
Dar und' se pun un frumos
Și pămîntul rîde jos.

— Fetifa cu ochi negriți
Spune-mi tu cînd te măriți?
Spune-mi nu te rușina
Vrei să fi soția mea?

— Vreau, bade, mine scara
Să-mi aduci și căpara,
Ca să știu bade curat
Că tu ești al meu bărbat.

Dragu mi șopru cu fîn
Și fetele de român.
Drag mi șoprul cu trifoi,
Și fetele dela noi:
Că-s înalte, sprîncenate
Și spre dragoste aplecate.
Cînd le prinzi a săruta
Nu te mai poți sătura,
Ca de vin dulce toamna
Și de somn primăvara!

Așa zice lea Mărie,
Că-mi dă gură numai mie.
Dar mîndra mea iar zicea
Că nu-i gură ca la ea.
Gură ca la ea nici nu-i,
Nici carnea friptă de pui.

Mîndra mea frumoasă ești
Și la gură dulce ești,
Că ți gura ca zăbaru
Cum nu-i alta în tot Ardealu.
Dragi mi-s buzutele tele
Mult aș da să fie a mele.
Dacă nu țiș de vîndut
Dămile să le sărut.
Nu-ți fie leliță frică
Că eu știu că nu se strică.

Măi bădiță te-ai uitat
Că și asară ți le-am dat?
Și acuma ți le-oi da
Sărută-le cînd vei vrea.
Că de asta sînt făcute.
Cu-i plac să le sărute.
Sărută cit ți-o plăcea
Buzele și gura mea.
Vino astăzi vino mine
Vino bade și poimîne
Eu le țin tot pentru tine!

Frunză verde de pe baltă
Dragu-mi fetifa naltă,
Că-mi dă gură peste poartă
De multe ori, nu odată!

Frunză verde din doi fagi,
Eu cu mîndra ne-avem dragi.
Cin ne strică dragostea
Rupăi doru inima,
Să naibă altă dulceață
Numai jale în viață,
Ce-o avea, să-i ardă-n foc
El rămînă orb de tot,
Să ia straița în spinare
Și s'apuce 'n drumul mare,
Să ceară din casă 'n casă
Cojile cele rămase
Dela oameni de pe masă!

Trimisă de N. Căpășină june, Denta.

Din Gaiul-mic primim următoarea:

Declarațiune.

În poezia Cucu la Gaiul-mic din 17 Mai a. c. Nr. 21, subscrișii suntem prezentați ca niște trădători de neam.

Pentru constatarea adevărului declarăm cele cuprinse în poezie de minciuni și calomnii.

Subscrișii am fost întotdeauna și sîntem adevărații partizanii nostri naționali români și ca atari și de data aceasta am votat cu iubirea noastră candidat dr. Caius Bredeceanu.

Regăsim cu respect a da aceste șire publicității în deosebi pentru cei ce nu ne cunosc rămăncu.

Gaiul-mic la 26 Mai v. 1910.

Cu deosebită stimă: Corneliu Mircea, învățător gr. ort.; Traian Blașiu, preot-capelan.

Calendar economic — pe Iunie.

Grăji, feciori și fete, că în luna aceasta, numai pînă la »Sînziene«, vă mai cîntă Cucu — a dragoste!

De aci înainte tace — a pagubă!

Insurați-vă deci — și vă măritați pînă vă mai cîntă Cucu. — Cine are livadă, poate cosi finul. Cine n'are, poate merge la altul!

Cine are oi de muls, poate bea lapte în loc de rachiu. Și dacă n'o fi mai săuătos, să zică către mine »Cucu!«

După luna lui Mai, aceasta e cea mai aprinsă de dragoste. În luna aceasta se coc cireșele, dela cari capătă obraji roșiori — fetele mari (și mai mici!)

Tot în luna aceasta se coc și frăguțele (capsunele), dela cari capătă dulceață și aromă buzele fetelor, că-ți vine să le tot săruți!

În care fecior, nici în luna aceasta nu încolțește simburile dragostei, aceluia poți lega o claiă de fete în spătar, ca tot fugă de ele — îl prind frigurile, nu dragostile.

De asemenea: care fată, nici în luna aceasta nu știe trage cu ochiul, un:

»vino 'ncoa — băietele!«... e bună nu, mai de prescurărită!

Preoții, cari avînd candidați, naționali în cercul lor, totuși au votat pentru streini: să-și depuie reverenda, căi păcat s'o mai necinstească!

Cîntecul florilor — după alegori.

Cîte flori vara 'nfloresc,
Toate plîng, se tînguiesc;

Și cu mult amar suspină

Pentru nația română:

Că tiranii de păgîni

Greu apasă pe Români.

Și-i apas — atît de greu,

De plînge și Dumnezeu.

Cîte flori și floricele,

Toate plîng cu dor și jele.

Plîng cu dor, cu dor oftează,

Căci pe noi, vor să ne piarză,

Să ne piarză chiar din țară,

Tirănia cea amară!...

Măi tirane, stăi pe pace,

Și năcaz nu ne mai face,

Și nu ne tot asupri,

Că de tine rău va fi,

Așa sus nu te 'nalța.

Că odată vei cădea.

Ști proverbul?... »Nu-i suîș,

Să nui aibă coboriș!«

Că strălucitul soare,

Tot să urcă și coboare;

Așa și voi veți petrece

Cînd veți cere: »apă rece!«...

Că Dumnezeu în cer șede

Și tot ce faceți el vede.

Și voaună vi-o părea rău,

Cînd v'o bate Dumnezeu!

I. Murgu Cucu
econom în Berliște.

Poșta Cucului.

CS. A. în Vărd. — N'am primit de la D-ta. Trimite încă odată și de-o fi potrivit publicăm bucuros.

Unui școlar român — și înc'odată tuturor aceluia cari ne scriu dar nu ne descopăr numele adevărat — nu le publicăm nimic!